

Думки з приводу статті «Профспілки «куди пошлють» (автор Юрій Зущик), опублікованої на шпальтах газети «Освіта України» (№ 35-36 (1206) від 16 травня 2011 року.

Відверто кажучи, нічого дивного у нападницькому характері цієї статті на профспілки я не бачу. Та й фраза у підзаголовку «найсвятіший обов'язок деяких профспілок - виконувати політичні замовлення» також не викликає відповідної бурхливої реакції. Правда, варто було б автору уточнити - яких саме профспілок, оскільки наша профспілка об'єднує людей за професійною ознакою, а не приналежністю до якоїсь політичної сили, релігійними переконаннями чи чимсь іншим. Жодного разу за час діяльності профспілки працівників освіти і науки не відбулося якогось інциденту у профспілковому середовищі, пов'язаного із політикою. Мета об'єднання людей одна - захист своїх прав та інтересів, а для організації діяльності цього об'єднання, координації його дій, ведення переговорів із владою та роботодавцями, надання різного роду послуг тощо цими ж людьми обираються керівні органи.

На жаль, на сьогодні влада не може забезпечувати у повному обсязі виконання вимог чинного законодавства, яке регулює діяльність будь-якої галузі. Причини різні, але найбільш вагомою у даному випадку є відсутність належного фінансування. А що залишається робити працівникам, коли не дотримуються вимоги законів, не виконуються обіцянки влади чи роботодавців та не реалізуються домовленості, досягнуті в ході переговорів?

Обурює інше. Це - незрозуміле ставлення до людини праці і, в тому числі, - працівника нашої галузі. Інакше як зрозуміти фразу у статті «незалежно від того, чи стукають касками під Кабміном шахтарі, чи б'ють себе в груди вчителі, позаду завжди стовбичать профспілки». Виникає запитання, а хто ті люди, що стукають касками та б'ють себе в груди? Це не члени профспілки? То хто ж така профспілка, яка стовбичить позаду них? Бо ж лідери профспілкові завжди знаходяться якраз попереду мітингувальників.

На цій же сторінці газети поміщена стаття політолога групи «Політтех» Ярослава Макітри «На підхваті», який пише за мітинг освітян 22 березня, що «більшість тих страйкарів - не вчителі, а професійні мітингувальники, які протестують за гроші». Що тут скажеш? Це є прямою образою освітян. Неозброєним оком видно, що це відверто наклепницька позиція цього політолога, а стаття написана на чийсь замовлення. Багато ще є охочих знівелювати значення профспілкового руху, підпорядкувати своєму впливові,

зробити його інертним та недієздатним, а відтак і розвалити. Більшість громадян розуміють, що профспілка - незручний, але передбачуваний партнер. Зрештою, сильні профспілки - одна з ознак демократичності держави. Так вважає і в цьому переконаний цивілізований світ.

Це ж треба додуматися Ярославу Макітрі, що акція протесту освітян 22 березня мала на меті викликати кадрову ротацію в уряді, а куратори акції «можливо, запланували серію протестів, щоб викликати в президента стійке невдоволення кимось із чиновників з подальшим його усуненням» і далі «запланований страйк 17-18 травня підтверджує цю тезу». Автор цих слів навіть не усвідомлює різниці між акцією протесту у формі мітингу та страйком. Це говорить про те, що він або не розуміє суті профспілкового руху, або свідомо спотворює факти, пов'язані з протестними заходами освітян. Так, пане Макітра, економічні запити учителів розглядають Міністерство праці та Мінфін, але турбувати ці два міністерства по вирішенню цих питань, як роботодавець, повинно Міністерство освіти. Перш за все, ми намагаємось через діалог із владою домовитись про спільне вирішення проблем. Не завжди це вдається. Підтвердженням цьому є неодноразові заяви голови Федерації Профспілок України В. Хари і, зокрема, щодо врахування пропозицій профспілок до пенсійної реформи. Не треба забувати про Закон України «Про соціальний діалог в Україні», який говорить про те, що органи влади, роботодавці та профспілки є абсолютно рівноправними партнерами в процесі ведення діалогу та вирішення проблем. Чи буде автор стверджувати, що це так є насправді? Хай докаже це рядовим членам профспілки.

Автор статті «Профспілки «куди пошлють» Юрій Зущик вважає, що підвищення зарплатні бюджетникам є перемогою уряду, а профспілка працівників освіти і науки та інші організації хочуть приміряти на себе лаври цієї перемоги. Хіба для уряду це не є звичайне виконання обов'язків, а перемога? Хіба єдиною вимогою профспілок не було саме підвищення заробітної плати? Однозначно, це - перемога профспілок бюджетної сфери. Доречно зауважити, що ця перемога стосуватиметься не тільки членів профспілки, а всіх працівників. Є над чим задуматися тим, хто стоїть осторонь профспілкового руху, чи надіється, що хтось інший вирішить його проблеми.

Зущик сумнівається, що тільки заради підвищення зарплати люди вийшли на вулицю і натякає на тих, хто «був готовий виводити людей на вулицю» 18 травня. А краще б взяв інтерв'ю у будь-кого із тих освітян, які мітингували 22 березня чи готувалися до чергового мітингу. Чи хоча б один учасник мітингу висунув політичні вимоги, не піднімаючи питання оплати праці? Звичайно ні!

У статті наголошується на тому, що «своє завдання профспілкові боси виконали: пропіарилися за рахунок Кабміну та МОНмолодьспорту», а плани щодо підвищення зарплати вже готувалися до реалізації, бо вже були готові рішення щодо виконання обіцянок про перенесення з 1-го жовтня цього року на 1-е липня підвищення зарплати. А чого ж це рішення не було оприлюднене до оголошення акції? Чому не інформували профспілку освітян про такі наміри? На що чекали? Дивно та й годі.

Впевнений, що тільки консолідація зусиль допоможе відстояти свої права та інтереси. І в цьому, звичайно, головну роль відіграє конструктивний діалог. Треба тільки прагнути розвивати цей процес усім його сторонам. І не чекати активних дій.

К.В. Барладин, учитель Микулинецької ЗОШ І-ІІІ ст. Тербовлянського району, член профспілки працівників освіти і науки

У мене – простої вчительки із заробітною платою нижчою від найнижчої у цивілізованих країнах світу виникає запитання до дописувачів газети « Освіта України»: чи були ви, шановні під час проведення мітингу під стінами Кабміну у травні ? Чи бачили ви очі тих, хто приїхав до столиці вилити свій гнів і обурення такій ВЕЛИКІЙ ПОЛІТИЦІ Уряду? Чи пробували Ви прожити на заробітну плату молодого вчителя у 1000 грн., коли комунальні послуги забирають 80% цієї зарплатні, дорога до місця роботи – 200 грн. у місяць (як мінімум)? А ще є діти, які не розуміють такої політики Уряду...І Ви ще можете говорити про «акції під замовлення олігархів», про якісь « особисті вигоди» та « проплачені статті». Неможна вважати, що вчитель не вміє думати і рахувати. Кожен здатен порахувати співвідношення рівня інфляції і тих кількох гривень, які Уряд спромігся кинути, мов кістку. А відмова від проведення акцій – це питання часу. Всякому терпінню є межа...

О.В.Остапчук, вчитель Лідихівської ЗОШ І-ІІІ ст. Кременецького району